

НАСТАЛЬГІЯ
ВЯРТАЕЦЦА

СТАР. 5

СТАР. 7

ЯК
ТРЭБА
РЫБАЧЫЦЬ

БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

24.02.10-2.03.10 г.

ЦІ СТАНЕ 23 ЛЮТАГА 8-М ВЕРАСНЯ?

Дзень абаронцаў Айчыны (23 лютага) далёка не ўсе вайскоўцы (былыя і дзеючыя) лічаць сапраўдным святам для Беларусі.

НЕ ВЕДАЕМ,
ШТО СВАТКУЕМ

23 лютага з самага ранку пачалі прыходзіць эсэмэскі і гучаць тэлефанаванні з віншаваннямі з "самым мужчынскім" святам. Самае цікавае заключалася ў фармулёўцы віншавання. Пераважалі ў асноўным ЗДРАВІЦЬ ў адрас Савецкай Арміі і Ваенна-марскога флоту, урачыстыя словы пра Дзень абаронцаў Айчыны. Ну, і віншавалі проста як мужчыну, які 2 гады аддаў тэрміновай вайскавай службе.

Усе гэтыя знакі ўвагі выклікалі незразумелыя пачуцці. З аднаго боку, што дрэннага ў абароне Айчыны? З іншага, ну чаму гэтыя часта пафасныя словы ў адрас беларускіх мужчын гучаць менавіта 23 лютага?

Па-першае, Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога флоту не існуе ўжо 19 год. Па-другое, беларусы пад Нарвай і Псковам у тэя часы калі і былі, то вельмі

І 23 лютага, і вораг, які не пройдзе – даўно застарэлыя стэрэатыпы

ў нязначнай колькасці. І тая перамога Чырвонай Арміі Беларусі нічога станоўчага не дала. Заходняя Беларусь адышла ў канчатковым выніку палякам. Па-трэцяе, няўжо ў нас няма сваіх дат вайсковага гонару?

Разумею, што не першыя задаю гэтыя пытанні, але яны і сёння застаюцца актуальнымі.

8 верасня 1992 года, у чарговую гадавіну бітвы пад Оршай, на плошчы Незалежнасці некалькі афіцэраў прымалі вайсковую прысягу на вернасць Беларусі.

БАРАЊЦЬ ПА ЗАКЛІКУ ДУШЫ

Мікола Статкевіч, падпалкоўнік запasu, адзін з тых, хто прымаў тады гэтую прысягу. Па сутнасці, ён і быў асноўным арганізатарам згаданай унікальнай акцыі ў гісторыі незалежнай Беларусі. Можна, таму ён і перакананы, што менавіта дата 8 верасня павінна стаць Днём беларускай вайскавай славы, але не Днём абаронцаў Айчыны: "23 лютага для мяне, канечне, не нацыянальнае свята. Безумоўна, мяне віншавалі мае былыя калегі па арміі, якой я аддаў 20 гадоў. Канечне, нешта ёкала ў гэты дзень. На маю думку, Дзень абаронцаў Айчыны павінен адзначацца 27 лістапада: сёлета спаўняецца 90 год Слуцкаму паўстанню, падчас якога беларусы баранілі сваю зямлю. Не па мабільзацыйным прызыве. Не выключна кадравыя афіцэры. А ўсе, хто лічыў сваім абавязкам зрабіць гэтую зямлю свабоднай і незалежнай".

Заканчэнне на стар. 3

SOS!

ПРАДПРЫ- МАЛЬНІК АСУДЖАНЫ НА 6 ГАДОЎ

Суддзя Першамайскага суда Мінска Таццяна Равінская вынесла прысуд прадпрымальніку Андрэю Бандарэнку, актывісту АГП — 6 гадоў пазбаўлення волі ў калоніі ўзмоцненага рэжыму з канфіскацыяй маёмасці. Яго абвінавачалі ў крадзяжы 180 мільёнаў рублёў праз махлярства.

Нягледзячы на тое, што адвакат Бандарэнкі **Зміцер Лаеўскі** ў судовых спрэчках запэўніваў, што віна яго падбароннага ў крадзяжы 180 мільёнаў рублёў праз махлярства ніяк не даказана, дзяржаўны абвінаваўца прасіў 7 гадоў зняволення з канфіскацыяй маёмасці.

7 гадоў Бандарэнку суд ужо даваў, але ў снежні летась Мінскі гарадскі суд той прысуд адмяніў і адправіў справу на новы разгляд. І вось цяпер А.Бандарэнка асуджаны на 6 гадоў.

9 кастрычніка Першамайскі суд Мінска прызнаў прадпрымальніка Андрэя Бандарэнку вінаватым у крадзяжы маёмасці фірмы і асудзіў яго на 7 гадоў калоніі з канфіскацыяй маёмасці. Актывісты з АГП мяркуюць, што іх аднадумца пераследуюць па палітычных прычынах.

АЛЕГ ГРУЗДЗІЛОВІЧ

З ГІСТОРЫІ СВАТА

У 1918 годзе 23 лютага атрады Чырвонай Арміі атрымалі свае першыя перамогі пад Псковам і Нарвай над рэгулярнымі войскамі кайзераўскай Германіі. Праз 4 гады гэтая дата стала афіцыйна адзначацца як дзень народзінаў Чырвонай Арміі.

Самае цікавае, што тая перамога ЧА-1918 не дапамагла бальшавікам перамагчы немцаў, і ўжо літаральна праз паўтара тыдня — 3 сакавіка таго ж года — паміж Савецкай Расіяй і Германіяй быў заключаны ганебны Брэсцкі мір.

Пазней дата 23 лютага была перайменавана ў Дзень Савецкай Арміі і Ваенна-Марскога флоту, ад якога пасля распаду СССР адмовіліся амаль усе былыя рэспублікі Савецкага Саюза.

ЯК ВЫ АЦЭНЬВАЕЦЕ ВЫСТУПЛЕННЕ НАШЫХ СПАРТОЎЦАЎ НА АЛІМПІЯДЗЕ Ў ВАНКУВЕРЫ?

З ПЕРШЫХ ВУСНАЎ

Аляксандр Лукашэнка: «Я гляджу на Ванкувер з пункта гледжання медалёў. Медалі — гэта добра. Але я гляджу глыбей, з таго пункта гледжання, што мы не паказалі тых вынікаў, якія маглі б паказаць з улікам таго, колькі ўвагі ў нас у краіне ўдзяляецца спорту».

Нагадаем, што беларуская алімпійская зборная ў Ванкуверы пакуль мае ў сваім актыве два медалі, заваяваныя ў біятлоне. Дар'я Домрачава заваявала бронзавы медаль у індывідуальнай гонцы на 15 км, а Сяргей Новікаў — «серабро» ў індывідуальнай гонцы на 20 км. Па стане на 23 лютага ў медальным заліку ванкуверскай Алімпіяды Беларусь займае 21 месца.

СЯРГЕЙ АЛЯХНОВІЧ, СПАРТЫЎНЫ АГЛЯДАЛЬНІК: «ХАКЕІСТЫ РАСЧАРОЎВАЮЦЬ».

— Яшчэ будуць спаборніцтвы, дзе ў беларусаў ёсць даволі вялікія медальныя перспектывы. Ужо па тым, што нацыянальная каманда заваявала два медалі — сярэбраны і бронзавы (а гэта наш найвышэйшы паказчык на Зімовых гульнях), выступленне можна лічыць нармальным. Шчыра кажучы, мне не вельмі падабаецца гульня нашай хакейнай зборнай на Алімпіядзе. Няма каманднай гульні. Матч з немцамі выйграў, на маю думку, менавіта за кошт больш высокага майстэрства нашых лідараў — Калюжнага і Касціцына, аднак у першую чаргу — дзякуючы Руслану Салею. Перамога над немцамі — заслуга менавіта іх, а не трэнерскага штаба на чале з Захаравым.

ЗМІЦЕР ПАНКАВЕЦ, СПАРТЫЎНЫ АГЛЯДАЛЬНІК ГАЗЕТЫ «НАША НІВА»: «БРАВА БІЯТЛАНІСТАМ!»

— Пакуль што ацэньваю выступленне нашай зборнай абсалютна станоўча. Нечаканым быў медаль Сяргея Новікава, на які ніхто не разлічваў. І мала хто думаў, што і Домрачава возьме медаль. Таму такая неспадзяванка (два медалі) вельмі прыемная. У прынцыпе, перад Алімпіядай я думаў, што было б добра, калі б нашы прывезлі хаця б адзін медаль па фрыстайле. Калі гэта здарыцца, то сёлетнюю Алімпіяду можна будзе лічыць найлепшай у гісторыі Беларусі. З іншага боку, правал лыжнікаў — самае вялікае расчараванне. Хакеісты выступаюць у меру сваіх сіл. Зорак з неба не хапаюць, але каго трэба перамагаюць. Нічога надзвычайнага ў іх выступе не бачу.

АЛЕНА, СТУДЭНТКА: «НА АЛІМПІЯДЗЕ НЯМА БЕЛАРУС-КІХ СПАРТОЎЦАЎ».

— Я заўжды хварэю «супраць» зборнай, бо мне непрыемна бачыць фактычна савецкі сцяг, які падымалі ў якасці беларускага. Хай тады ніякі не ўздываецца. Для мяне нашы

спартоўцы такія ж беларускія, як «беларускі» АМАП і «беларускае» ТБ.

АЛЯКСАНДР ГАЗАЎ, ЧЭМПІЁН АЛІМПІЙСКИХ ГУЛЬНЯЎ 1976 ГОДА ПА КУЛЯВОЙ СТРАЛЬБЕ, БРОНЗАВЫ ПРЫЗЁР АЛІМПІЯДЫ-80:

«БЕЛАРУСКИЕ АЛІМПІЙСКИЕ РЕКОРДЫ УЖО БЫЛИ».

— Гляджу Алімпіяду да трох гадзін ночы. Хварэю за біятланістаў і за хакеістаў таксама. Часам радуся, часам засмучаюся (у асноўным апошняе). Наконт двух заваяваных медалёў: у 1976 годзе Кідзяраў, я і Торшын ездзілі на Алімпіяду ад Беларусі і прывезлі тры медалі. Вось і лічыце. Біятланісты нашы страляюць някэпска, але ёсць яшчэ некаторыя тонкасці — не ў самой стральбе, а ў падрыхтоўцы зброі. І я імі сам калісьці карыстаўся. Пра гэта трэба размаўляць з трэнерамі: эксперыменты праводзіць і г.д.

АЛЯКСЕЙ АЙДАРАЎ, БРОНЗАВЫ ПРЫЗЁР АЛІМПІЙСКИХ ГУЛЬНЯЎ 1998 ГОДА:

«АЦЭНЬВАЮ НА «ВЫДАТНА».

— Выдатна выступаюць. А што тычыцца будучых медалёў, то я ж не Гасподзь Бог. Спадзяюся на кожную гонку. А там, як пашанцуе.

БЕРАНИКА КАЗЛОЎСКАЯ, НАСТАЎНІЦА:

«ХОЧАЦЦА БАЧЫЦЬ БЕЛАРУСКИХ ФІГУРЫСТАЎ І СНОЎ-БАРДЫСТАЎ».

— Шкада, што не ўсе віды алімпійскай праграмы прадстаўлены беларусамі. Адзін з любімых народаў відаў — фігурнае катанне. У нас няма ні школы фігурыстаў, ні сноўбардыстаў. Хочацца, каб беларусы былі ва ўсіх відах. Заўжды прыемна глядзець на майстроў у любым відзе спорту, але хварэць хочацца за сваіх, а не за немцаў, канадцаў ці рускіх. А што да хакеістаў... Для іх у Беларусі створаны самыя лепшыя ўмовы, як ні для каго. Таму хочацца, каб яны іх апраўдалі.

АЛЕСЬ КАМАРОЎСКИ, ПІСЬМЕННИК, ПЕРШЫ БЕЛАРУСКАМОЎНЫ СПАРТЫЎНЫ ТЭЛЕКАМЕНТАТАР:

«БОЛЬШ ЗА ЎСЁ ЗАСМУЧАЕ МОВА НАШЫХ КАМЕНТАТАРАЎ».

— Хварэю за нашу зборную ледзь не да раніцы. Гэтага ўжо не вытравіш з душы. Хварэю за ўсю зборную, за Беларусь. Па біятлоне я не чакаў медалёў, але парадавалі. Пачакаем, як выступяць фрыстайлісты. Мне здаецца, без медалёў тут не застанемся. Ну, хакей... Да паўфіналу яны наўрад ці дойдучы. А ў астатнім нам нічога не свеціць. А яшчэ засмучае небеларуская мова нашых каментатараў. Тое, што трансляецца на Беларусь, павінна быць па-беларуску. У 1982 годзе я ўпершыню вёў рэпартаж на беларускай мове і па тэлебачанні, і па радыё, калі футбалісты мінскага «Дынама» сталі чэмпіёнамі СССР. А пасля мяне па-беларуску сталі весці рэпартажы Сяргей Новікаў, Уладзімір Навіцкі.

Домрачава — і сэксапільная, і «медалістая»

ЦІ СТАНЕ 23 ЛЮТАГА 8-М ВЕРАСНЯ?

Заканчэнне.

Пачатак на стар. 1

А вось Днём вайсковай славы, на думку Статкевіча, мог бы стаць дзень 8 верасня. І не толькі таму, што тады адбылася Аршанская бітва. (Нагадаем, што ў гэтай бітве была атрымана самая буйная перамога ў беларускай гісторыі. 8 верасня 1514 года 30-тысячная армія Вялікага Княства Літоўскага пад кіраўніцтвам Кастуса Астрожскага разграміла войска Маскоўскага княства, якое па колькасці ў тры разы перавышала войска ВКЛ.) Гэта была ЧЫСТА беларуская перамога ў адрозненне ад іншых нашых перамог. І яна дапамагала нам падтрымліваць сваю незалежнасць доўгія гады.

МЫ Ж НЕ КРЫЎДУЕМ НА РАСІЯН

Баяцца таго, што ў выпадку абвяшчэння 8 верасня Днём беларускай вайсковай славы на нас моцна пакрыўдзяцца расіяне, на думку Статкевіча, не варта: "Нават у адным з расійскіх гістарычных даведнікаў Аршанская

СЛАВА ВООРУЖЕННЫМ СИЛАМ СССР!

Пакуль так успрымаюць у нас многія свята абаронцаў Айчыны

бітва аднесена да 100 найбольш вялікіх бітваў еўрапейскай гісторыі. Яе і зараз вывучаюць у вядучых ваенных вучэльнях і акадэміях свету. Да таго ж мы не крыўдзімся на расіян за тое, што яны абвясцілі 4 лістапада Днём прымірэння і згоды". (4 лістапада 1612 года расійскія войскі святкавалі перамогу над "палякамі", у склад войска якіх уваходзілі і беларусы.)

Валер Костка, падпалкоўнік КДБ у адстаўцы, які таксама прымаў прысягу на вер-

насць Беларусі 8 верасня 1992 года, не лічыць 23 лютага сваім святам: "Усё гэта засталася ў далёкім мінулым, вяртання да якога няма. Трэба думаць пра будучыню, вучыць сваіх нашчадкаў мужнасці і патрыятызму на прыкладах беларускай вайсковай славы. І абмінуць пры гэтым дату 8 верасня беларусам ніяк не выпадае".

Дарэчы, усе без выключэння афіцэры, якія прымалі прысягу на вернасць Беларусі 18 гадоў назад на плошчы Незалежнас-

ці, пазней звольніліся з войска — і па ўласным жаданні, і па жаданні высокага начальства. Але іх адданасць менавіта нацыянальнаму войску ў рэшце рэшт перададзца ўсім беларускім вайскоўцам. Нават цяперашнія ўлады былі вымушаны пайсці на пераклад тэксту вайсковага статута на беларускую мову, а Рота ганаровай варты і зараз выконвае ўсе свае каманды на роднай мове.

ЧАКАЦЬ ЗАСТАЛОСЯ НЯДОУГА?

Так што 23 лютага, думаецца, выстаіць яшчэ некалькі гадоў.

Дарэчы, сёння гэтую дату напоўніцу святкуюць фактычна толькі дзве краіны — Расія і Беларусь.

А Міжнародным мужчынскім днём у многіх краінах свету лічыцца 19 лістапада. У гэты дзень прынята адзначаць дасягненні мужчын у грамадскім і сямейным жыцці, а таксама ў іх стаўленні да жанчын.

Вось так. Кратка і зразумела.

ВІКТАР АЛЯШКЕВІЧ

СПАДЗЕВЫ ЕС НА ІНАЎГУРАЦЫЮ ЯНУКОВІЧА

Сітуацыя ў Беларусі абмяркоўвалася на пасяджэнні Савета міністраў Еўрапейскага Саюза.

На прэс-канферэнцыі па выніках пасяджэння Савета міністраў замежных спраў ЕС вярхоўны прадстаўнік ЕС па замежных справах і палітыцы бяспекі **Кэтрын Эштан** расказала, што гэтая тэма ўваходзіла ў парадак дня дыскусіі кіраўнікоў знешнепалітычных ведамстваў 27 краін саюза, паведамляе "Інтэрфакс".

"Гэтыя падзеі азначаюць крок назад у нашых адносінах, — падкрэсліла спадарыня Эштан. — ЕС у апошні час прадэманстраваў значную адкрытасць у прыцягненні Беларусі, у тым ліку далучыўшы яе да палітыкі "Усходняга партнёрства".

"Мы не абмяркоўвалі якіх-небудзь санкцый, — адзначыла Эштан. — Мы абмяркоўвалі магчымасці зносінаў з гэтай нагоды з міністрам замежных спраў Беларусі. Я спадзяюся сустрэцца з ім ва Украіне, калі ён будзе там падчас інаўгурацыі прэзідэнта **Віктара Януковіча**".

Разам з тым, падкрэсліла Эштан, еўра-

пейскі камісар **Штэфан Фюле**, адказны за адносіны з краінамі "Усходняга партнёрства", "ужо звязаўся з Мінскам, яго пасланне было вельмі выразным, і мы працягваем уважліва сачыць за развіццём падзей".

"Савет міністраў замежных спраў ЕС вернецца да гэтай тэмы на сваім наступным пасяджэнні і будзе дзейнічаць у залежнасці ад сітуацыі", — дадала Эштан.

У сваю чаргу міністр замежных спраў Польшчы **Радаслаў Сікорскі** паведаміў, што яго калегі з іншых краін Еўрасаюза маюць намер папрасіць вярхоўнага прадстаўніка па знешняй палітыцы Кэтрын Эштан і Еўракамісію перагледзець адносіны з Беларуссю. Па словах кіраўніка польскага МЗС, у канфлікце з палякамі ва ўлад Беларусі "яшчэ ёсць час адступіць, і я спадзяюся, што гэта здарыцца".

"Я буду гаварыць з калегамі і прасіць аб салідарнасці, каб яны дапамаглі Беларусі ўсвядоміць, якія важныя магчымасці яна можа ўпусціць, калі прадоўжыць палітыку пераследу", — заявіў Радаслаў Сікорскі, перадае "Еўрарадыё".

На думку польскага міністра, Еўрасаюзу неабходна "прадоўжыць і ўзмацніць палітыку кандыцыянальнасці да Беларусі". "Маю на ўвазе, што Беларусь

можа імкнуцца ў розныя заходнія інстытуты пры ўмове, калі будзе адзначацца паляпшэнне ў сферах правоў чалавека і адносін да нацыянальных меншасцей і апазіцыі", — патлумачыў кіраўнік МЗС Польшчы.

Прадстаўнікоў неафіцыйнага Саюза палякаў Беларусі, на якіх апошнім часам аказваюць націск беларускія ўлады, Радаслаў Сікорскі называе ахвярамі пераследу "менавіта таму, што яны з'яўляюцца беларускімі грамадзянамі".

Нагадаем, што Саюз палякаў Беларусі быў утвораны ў 1990 годзе і аб'яднаў польскія культурна-асветніцкія суполкі ў нашай краіне. У выніку правакацый улад саюз раскалоўся на два крылы ў 2005 годзе. Актывістаў непрызнанага СПБ ўзначальвае **Анжаліка Борыс**.

8 лютага судовыя выканаўцы зрабілі вопіс маёмасці Польскага дома, выгнаўшы з будынка членаў неафіцыйнага СПБ. Кіраўніцтва арганізацыі расцаніла гэта як "захоп" і звярнулася за падтрымкай да польскіх улад.

10 лютага актывісты непрызнанага саюза правялі мітынг. За яго арганізацыю былі арыштаваны і пакараны штрафам лідары СПБ, у тым ліку сама Анжаліка Борыс.

Дзяржаўнае тэлебачанне схпілі за руку: стваральнікі вядомага амерыканскага серыяла “Тэорыя вялікага выбуху” абвінавачвалі беларускі канал СТБ у плагіяце.

Сярод дзяржаўных электронных медыя СТБ — “бедны сваяк”. Упершыню ён выйшаў у эфір 1 студзеня 2001 года. За 9 год канал так і не здолеў стварыць сапраўдную канкурэнцыю БТ і АНТ. Хаця амбіцыі ў яго кіраўніцтва вялікія: на сайце СТБ паведамляецца, што нібыта канал штодня глядзяць 5,5 мільёна чалавек. Але гэтыя звесткі выклікаюць вялікі сумнеў: не выключана, што хтосьці дапісаў да агульнай лічбы лішні ноль...

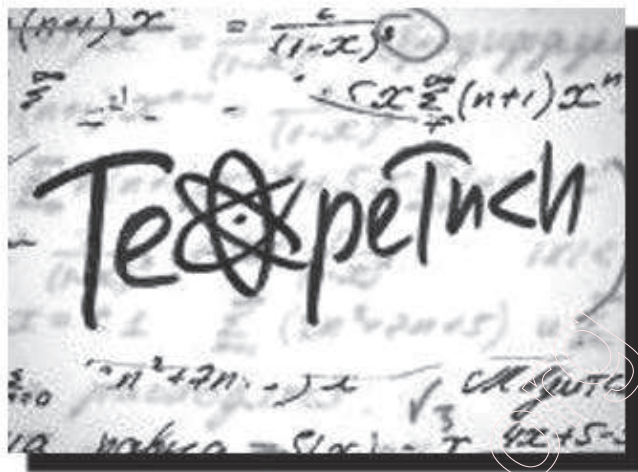
Дарэчы, пра кіраўніцтва. Са снежня 2005-га СТБ ачольвае Юрый Казіятка. Раней выпускнік Курганскай вышэйшай ваенна-палітычнай вучэльні працаваў палітычным аглядальнікам на БТ і вызначыўся тым, што ў яго праграме Васіль Быкаў быў названы “літаратурным паліцаем”.

Але, ты не менш, Казіятка атрымаў урэшце падзяку з рук Аляксандра Лукашэнкі, які прызначыў яго генеральным дырэктарам СТБ.

Праз 4 гады канал прэзентаваў “гучную прэм’еру” — серыял “Тэарэтыкі”, абяцаючы глядачам “зорныя акцёрскія і аўтарскія склад”. І, сапраўды, прэм’ера мела эффект выбуху.

Справа ў тым, што “Тэарэтыкі” — гэта амаль што копія з культавага амерыканскага

ВЫБУХНУЛІ...

серыяла “Тэорыя вялікага выбуху”. Некаторыя глядачы заўважылі падабенства адразу. Таксама яны адзначылі, што сцэнар у беларускай версіі ў адрозненне ад арыгінала быў бяздарным, а жарты — нясмешнымі.

Пагалоскі пра “Тэарэтыкаў” дакаціліся і да заакеяншчыны. Стваральнік “Тэорыі вялікага выбуху” Чак Лоры напісаў пра гэта ў сваім блогу. Ён паведаміў, што не мае намеру падаваць у суд на СТБ толькі з адной прычыны: кампанія належыць дзяржаве, таму разлічваць на справядлівы вердыкт не даводзіцца.

Выканаўца адной з галоўных роляў, вядомы гумарыст Зміцер Танковіч патлумачыў,

што адразу заўважыў падабенства паміж “Тэарэтыкамі” і “Тэорыяй вялікага выбуху”, аднак прадстаўнікі канала запэўнілі яго, што СТБ набыў ліцэнзію ў стваральнікаў амерыканскага серыяла і, такім чынам, робіць копію на законных падставах. Цяпер Танковіч лічыць, што гэта самы правальны праект у ягонай кар’еры.

Самае цікавае ў гэтай гісторыі — паводзіны канала. СТБ мог гнэўна адрынуць абвінавачанні і прывесці аргументы на карысць таго, што ствараў арыгінальны якасны прадукт. Дык не! Кіраўніцтва канала вырашыла наогул адмовіцца ад каментарыяў з гэтай нагоды. А праз некалькі дзён на СТБ

з’явіўся сюжэт пра піратаў, якія незаконна распаўсюджваюць дыскі з “Тэарэтыкамі”...

Меркавалася, што пасля першых чатырох серый “Тэарэтыкаў” будзе працяг, аднак сёння ўжо вядома: гэты праект закрыты.

Ці будзе нехта пакараны за верагодны плагіят? Вельмі сумніўна. Маўчыць вядомая барацьбітка за аўтарскія правы Наталля Пяткевіч. Нядаўна яна абгрунтавала неабходнасць рэгулявання інтэрнэту менавіта тым, што ў сеціве парушаюцца аўтарскія правы. Але калі выявіліся вельмі дзіўныя рэчы на дзяржаўным тэлеканале, Пяткевіч нібыта вады ў рот набрала. Выглядае, склад бярвення ў воку СТБ для яе менш прыкметны, чым падушнік — у незалежных сайтах.

Аднак пакаранне часам даганяе “хітруноў” са значным спазненнем. Памятаеце, як БТ у свой час пірацкім чынам паказаў матч адкрыцця чэмпіянату свету па футболе? Тагачасны кіраўнік Белтэле радыёкампаніі Ягор Рыбакоў тады нават фанабэрыўся: маўляў, мы зрабілі ўсё, каб беларускія глядачы пабачылі гэтую гульню (пытанне, чаму было заўчасна не набыць правы на трансляцыі, засталася па-за дужкамі). І той фокус яму сышоў з рук. Аднак праз пэўны час Рыбакоў апынуўся за кратамі па абвінавачанні ў фінансавых махінацыях і дагэтуль знаходзіцца ў калоніі...

ВАЛЯНЦІН СЫЧ

СТАЦЬ КАРАЛЁМ ПАСМЯРОТНА НЕМАГЧЫМА

Камітэт сойма Літвы па адукацыі, навуцы і культуры сцвярджае, што не бачыць магчымасці абвясціць вялікага князя Вітаўта каралём Літвы пасмяротна.

Як напісана ў лісце камітэта, пасля правядзення даследаванняў было канстатавана, што ў свеце не было аналагаў, калі асоба некаралеўскага паходжання абвешчалася б каралём пасмяротна.

У адказе Інстытута гісторыі Літвы гаворыцца, што вялікі князь Вітаўт не стаў каралём Літвы, бо не былі выкананы неабходныя юрыдычныя працэдуры, не быў праведзены

царкоўны абрад і не было атрымана благаслаўненне Папы.

“Цырымоніі, на якой каранавалі вялікага князя Літвы Вітаўта, не было, таму няма ніякіх падстаў абвешчаць яго каралём”, — напісана ў адказе загадчыка аддзела гісторыі ВКЛ Інстытута гісторыі Літвы **Рамуна Шмігельскіце-Стукене**.

Гісторык **Артурас Дубоніс** заклікаў заставацца вернымі гістарычнай праўдзе і не падтрымліваць “палітычнага маніпуліравання нашай гісторыяй і гонарам, пасмяротнай каранаванай Вітаўта”.

“Карона, штучна надзетая на галаву мёртвага, не надасць гонару ні яму, ні цяпераш-

няй Літве. Тым не менш ці не ператворыцца надзетая такім чынам карона ў шапку блазна ў вачах сусветнай супольнасці?” — кажа гісторык.

З просьбай аб пасмяротнай каранаванні вялікага князя Вітаўта ў сойм звярнуўся віцэ-мэр Каўнаса **С.Бушкявічус**. Сваю просьбу ён аргументаваў тым, што ў 2010 годзе спаўняецца 580 год з моманту, калі імператар Рыма Жыгімонт I пацвердзіў, што Вітаўт з’яўляецца каралём Літвы.

У адказе гісторыкаў падкрэсліваецца, што ў 1430 г. Жыгімонт яшчэ не насіў тытула імператара Свяшчэннай Рымскай імперыі, таму не меў

Вітаўт застаецца князем. І кропка

права аддаваць карону караля Літвы вялікаму князю Вітаўту (1350—1430).

DELFI.RU

ДАЕШ НАЗАД САВЕЦКІЯ ПІЎНЫЯ?

Беларускія ўлады падрыхтавалі мужчынам да 23 лютага вельмі неардынарны падарунак — уступіла ў сілу забарона на распіццё піва ў грамадскіх месцах.

Цяпер за бутэльку нават безалкагольнага напою можна атрымаць штраф каля 100 долараў, а паўтор спробы абыдзеца прыкладна ў 180 долараў, а то і стане ў адміністрацыйны арышт. Між тым у сталіцы не адзначаецца павелічэння колькасці піўных павільёнаў або зніжэння кошту на гэты напой у барах.

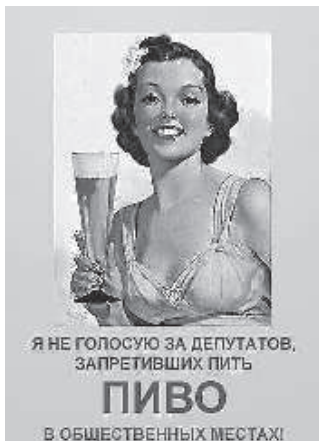
З аднаго боку, па-ранейшаму застаецца надзённай праблемай, дзе выпіць піва, бо ўсе больш-менш танныя бары, якіх у сталіцы адзінкі, амаль заўжды перапоўнены, а ў іншых месцах існуе нацэнка ў трычатыры разы на любімы напой для соцень тысяч беларусаў. З іншага — незразумела, як дзяржава, якая атрымлівае неблагія дывідэнды з продажу алкаголю і тытуню, пайшла на такія крокі.

Карэспандэнт “Тут і Цяпер” пацікавілася меркаваннем Паўлюка Канавальчыка, галоўнага рэдактара газеты “Піўная” адносна піўной забароны.

— Ці стане эфектыўнай забарона на ўжыванне піва на вуліцах?

— Я не магу сказаць, пагоршыць ці палепшыць сітуацыю з ужываннем піва такая забарона. “Піўны сезон” пачынаецца вясной. Тады будзе бачна, куды накіруецца моладзь, для якой папіць піва з сябрамі на лаўцы — адзіны варыянт, на які хапае грошай. Калі ўлада ўводзіць адміністрацыйную меру, тая павінна да нечага прыводзіць. Забарона піць піва на вуліцах не павінна азначаць, што яго нельга піць увогуле. З боку дзяржавы гэта

будзе натуральным фарысействам — казаць, што нельга піць легальны напой, якім з’яўляецца піва, як і іншыя алкагольныя напіткі.

— Як, на ваш погляд, будзе развівацца “піўныя” падзеі далей?

— Перад дзяржавай цяпер будзе стаяць задача па лібералізацыі ўмоў для ўжывання піва ў барах і павільёнах. Кошт піва павінен быць даступным, каб у бары змаглі пасядзець і тыя, для каго бюджэтны варыянт адзіна магчымы. Я не кажу пра вяртанне піўных устаноў кшталту савецкіх піўных. Але ж улады мусяць стварыць прыстойныя ўмовы для таго, каб людзі маглі без праблем сустрэцца і пагутарыць з сябрамі за кувалем піва.

— Наколькі трэба знізіць кошт піва, і як гэта можа быць успрынята яго вытворцамі?

— Піва ў бары не павінна каштаваць даражэй за бутэлькавае. Тым больш што на разліў з кегаў яно ўвогуле абыходзіцца танней, чым у бутэльках. І вытворцы, і дзяржава павінна разумець, што пасля забароны неабходна стаць на шлях лібералізацыі, пашырыць сетку піўных павільёнаў і бараў. Падаткі на продаж піва таксама трэба перагледзець, бо калі гандлярам півам будзе зручна знізіць кошт, яны пойдучь на гэта. Каб людзі не стаялі пад крамамі, бухачучы “чарніла” або “горкую”, а прызвычаліся да нар-

ЧОРНАЕ 23 ЛЮТАГА

Сёння набылі сілу папраўкі ў Кодэкс аб адміністрацыйных правапарушэннях.

Цяпер згодна з КоАП распіцце алкагольных, слабаалкагольных напіткаў ці піва на вуліцы, стадыёне, у скверы, парку, грамадскім транспарце або ў іншых грамадскіх месцах, акрамя месцаў, прызначаных для спажывання такіх напояў, або з’яўленне ў грамадскім месцы ў п’яным выглядзе, які зневажае чалавечую годнасць і маральнасць, вядучь да накладання штрафу ў памеры да 8 базавых велічынь (сёння гэта складае 280 тыс. рублёў).

Знаходжанне на працоўным месцы ў працоўны час у стане алкагольнага, наркатычнага або таксіманічнага ап’янення будзе карацца штрафам ад 1 да 10 базавых велічынь (да 350 тыс.).

Штраф ад 2 да 15 базавых велічынь або адміністрацыйны арышт прадугледжаны за вышэйназваныя дзеянні, учыненыя паўторна на працягу года.

Прыгатаванне фізічнымі асобамі моцных алкагольных напіткаў (самагону), паўфабрыкатаў для іх вырабу (брагі), а таксама захоўванне апаратаў, якія выкарыстоўваюцца для іх вырабу, будзе карацца папярэджаннем або накладаннем штрафу ў памеры да 5 базавых велічынь з канфіскацыяй напояў, паўфабрыкатаў і апаратаў. Такія ж дзеянні, учыненыя паўторна на працягу аднаго года пасля накладання адміністрацыйнага спагнання за падобныя парушэнні, або выраб ці захоўванне фізічнымі асобамі моцных алкагольных напояў (самагону) у аб’ёме большым за 5 л, паўфабрыкатаў для іх вырабу (брагі) больш за трыццаць літраў вядучь да накладання штрафу ад 5 да 30 базавых велічынь з канфіскацыяй напояў, паўфабрыкатаў і апаратаў.

Адказнасць для пакупнікоў самагону, за выключэннем напояў, продаж якіх дазволены заканадаўствам, а таксама набыццё паўфабрыкатаў для іх вырабу (брагі) прадугледжана ў выглядзе папярэджання або штрафу да 5 базавых велічынь з канфіскацыяй напояў.

БЕЛАПАН

мальнай пітной культуры. Між іншым, піўная культура, як і любая алкагольная культура — гэта перш за ўсё культура стасункаў і камунікацый, а для гэтага павінны быць створаны прыстойныя ўмовы.

— Што вы скажаце пра ўжыванне піва ў іншых краінах?

— Калі параўноўваць Мінск з тымі ж бліжэйшымі суседзямі — Кіевам, Вільняй, Варшавай, то наша сталіца значна прайграе па наяўнасці месцаў, дзе можна танна пасядзець, папіць і пагутарыць. Увядзенне забароны на ўжыванне піва ў грамадскіх месцах у нашых суседзяў было б проста нонсэнсам. Там ніхто нават не падумае сядзець з бутэлькай на вуліцы, бо можна зайсці ў бліжэйшы бар, якіх мноства, і правесці час камфортна. У нас жа немагчыма пайсці з сябрамі, у тым ліку і з-за мяжы, проста выпіць піва, бо танняя

месцы, як правіла, заняты. А піць піва ў рэстаране з велізарнымі нацэнкамі — таксама глупства.

Улады падтрымліваюць і ідэю стварэння бараў з таннымі нацэнкамі, спадзеючыся, што гэта павысіць культуру піцця насельніцтва. Але ж меркаванні пра бюджэтны кошт у кожнага свае, і пакуль што цяжка верыцца, што піва ў бары можна будзе набыць па цане звычайнага бутэлькавага ў краме.

ІРЫНА СІНЦА

ЛІТОЎЦЫ ГАТОВЫ ПАДЗЯЛІЦЦА ВІЛЬНЯЙ З БЕЛАРУСАМІ

На мінулым тыдні новаспечаны міністр замежных спраў Літвы Аўдронюс Ажубаліс, інтэрв'ю з якім нядаўна публікавала «ТіЦ», наведваў Еўрапейскі гуманітарны ўніверсітэт у Вільні.

Падчас сустрэчы са студэнтамі кіраўнік МЗС зрабіў заяву, якую беларусы могуць успрымаць не проста як сенсацыйную, але і сімптаматычную. І літоўцы, і беларусы маюць права лічыць гэты горад сваёй сталіцай, адзначыў ён.

ШМАТКУЛЬТУРНЫ ДНК

«Я з маленства жыў у Вільні, гуляў і біўся з дзецьмі розных нацыянальнасцяў — літоўцамі, беларусамі, рускімі, палякамі, украінцамі, габрэямі. Я лічу, Вільня належыць не толькі літоўцам, а і ўсім названым народам, — заявіў Аўдронюс Ажубаліс. — Быць шматкультурным горадам — частка ДНК Вільні, якую трэба захоўваць і развіваць».

Прычым, як выявілася, заява Ажубаліса была ўжо не першай. Яшчэ ў верасні прэм'ер-міністр Літвы Андрус Кубілюс заявіў, што Вільня — сталіца не толькі літоўцаў, але і беларусаў. «Усе мы трошкі беларусы, трошкі габрэі, трошкі палякі і зусім трошкі літоўцы», — адзначыў ён.

Каб зразумець унікальнасць дэкларацыяў, нагадаем, што яшчэ напрыканцы XIX стагоддзя літоўцы, якія апырэдзілі беларусаў з нацыянальным адраджэннем, атрымалі падтрымку расійскіх імперскіх, а потым і савецкіх ідэолагаў, дзякуючы чаму ім удалося распаўсюдзіць нацыянальна-міфічную версію гісторыі. Вялікае Княства Літоўскае гэтаксама, як і гістарычны назоў «Літва», яны заўжды атаясамлівалі з цяперашняй літоўскай дзяржавай. Пра беларусаў у гістарычным кантэксце наогул не ідзеца, хоць доля балцкага насельніцтва ў ВКЛ складала ўсяго 5 %. Тое самае можна сказаць і пра Вільню, дзе на пачатку XX стагоддзя доля літоўскіх жыхароў сягала ўсяго да 2—3 %, аднак пасля перадачы Сталінам горада літоўцам (1940) там пачалася агрэсіўная літуанізацыя.

Цягам двух апошніх дзесяцігоддзяў сітуацыя не надта змянілася. Кожную чарговую заяву аб неабходнасці «вярнуць нашу Вільню» з боку інтэлектуалаў незалежнай Беларусі ў Літве ўспрымалі ў штыкі. Не хацелі ні пра што гаварыць і літоўскія навукоўцы. «Літоўскія даследчыкі і чуць нічога не хацелі ад беларусаў, бо ім цалкам выгоднай было захаванне статус-кво. Менавіта таму дыялог нашых

гісторыкаў, якія пасля дзесяцігоддзяў забаронаў пачалі адкопваць праўдзівую гісторыю, з літоўскімі калегамі не прынёс вынікаў», — распаўядае «ТіЦ» гісторык ад літаратуры **Уладзімір Арлоў**. Што ж змянілася сёння?

ЕўРАПЕЙСКІ ФАКТАР

Па меркаванні Арлова, пэўныя зрухі адбыліся з выходам у свет прарыўной манаграфіі прафесара Ельскага ўніверсітэта (ЗША) Цімаці Снайдэра «Рэканструяванне нацыяў: Польшча, Украіна, Летува, Беларусь (1569—1999 гг.)». Першым з замежнікаў ён паставіў пытанне рубам: як мізэрная Літва магла стаць пераемніцай велізарнай сярэднявечнай дзяржавы «ад мора да мора»?

Будзем успамінаць Вільню як сваю колішнюю сталіцу, ці будзем за яе змагацца?

Другі важны фактар, на думку слыннага беларускага пісьменніка і гісторыка, які прывёў да цяперашніх заяваў літоўскага кіраўніцтва, — узяты літоўцамі курс на еўраінтэграцыю.

«Думаю, пад уздзеяннем еўрапейскіх прынцыпаў шматкультурнасці, талерантнасці і дэмакратычнасці пазіцыя Літвы як сябра Еўразвяза становіцца больш цяжарнай. Таксама пад уплывам еўрапейскай навукі, спадзяюся, адбываецца эвалюцыя і літоўскай гістарычнай школы», — адзначае Арлоў. Свае словы ён ілюструе дзейнасцю літоўскай амбасады ў Беларусі, якая заўжды падкрэслівае, што ВКЛ — наша супольная спадчына, а таксама той факт, што Літва запрасіла Беларусь, Польшчу і Украіну разам адсвяткаваць

сёлета 600-годдзя перамогі ў Грунвальдскай бітве.

Дадамо, што на леташнім круглым stole «Тысячагоддзе Літвы. Літва і Беларусь 1000 год побач» адзін з самых уплывовых літоўскіх гісторыкаў, апалагет «літоўскай канцэпцыі» **Альфрэдас Бамблаўскас** прымірэнча заявіў: «ВКЛ — наша агульная спадчына, і вы, беларусы, бярыце сабе ад яе колькі жадаеце».

БЕЛАРУСЫ БОЛЕЙ НЕ КАНКУРЭНТЫ

А вось нязменны старшыня **Таварства беларускай культуры Літвы Хведар Нюнька** лічыць, што літоўцы зрабілі такую саступку беларусам у «віленскім пытанні»

таму, што больш не бачаць у нас пагрозы для сваёй сталіцы, як тое было ў вірлівых 1990-я.

«Як тут ні круці, аднак у беларускай грамадзе ў Літве адбываюцца працэсы, падобныя на тыя, што на Беларусі. Калі на літоўскім перапісе 1989 года беларусамі сябе назвалі 63 тысячы, то цяпер такіх было толькі 42 тысячы. Адбываецца непазбежная асіміляцыя, і без дапамогі з Беларусі, баюся, нам нічога ўжо не ўдасца адрадыць».

Дапамогі з Беларусі, дзе аб развіцці беларускай мовы і нацыянальнай самасвядомасці рупіцца адно незалежнае грамадства, няма. А вось палякі прадэманстравалі, як моцная дэмакратычная дзяржава можа ўплываць на справы сваіх меншасцяў у іншых краінах.

«Чаму на пачатку 1990-х літоўцы баяліся толькі беларусаў? Бо ўся польская інтэлігенцыя — больш за 150 тысяч чалавек — па вайне з'ехала ў Польшчу. Застаўся толькі паспаліты люд, — тлумачыць Хведар Нюнька. Аднак дзякуючы мэтанакіраванай падтрымцы з боку польскай дзяржавы, а таксама датацыям на развіццё нацменшасцяў ад літоўскага ўрада польская грамада зрабіла велізарны скачок наперад. Гэтак падчас нядаўняга перапісу 71 % жыхароў Віленскага раёна запісаліся палякамі. Яны прасунулі сваіх дэлегатаў у сейм і нават у Еўрапарламент. На Віленшчыне дзейнічае больш за 100 польскіх школ. Літоўцы цяпер кусаюць сябе за локці, не ведаючы, што рабіць з ростам польскага ўплыву, і адкрыта прызнаюць, што страцілі Віленшчыну».

Літоўцы «дзеляцца» з беларусамі Вільняй, аднак апошнія ўжо не ў стане даць рады доўгачаканаму «падарунку».

ПЯТРО ЗЯНКЕВІЧ

Магілёўскія дэмакраты ў звязку з выбарчай кампаніяй у мясцовыя Саветы адзначаюць абвастранне хвалі пераследу і запалохвання дэмакратычных актывістаў.

Пра гэта гаворыцца ў Звароце сябраў рэгіянальнай дэмакратычнай кааліцыі, які яны скіравалі Генеральнаму пракурору, старшыні КДБ і міністру архітэктуры і будаўніцтва. У дакуменце дэмакраты патрабуюць справядлівасці ў адносінах да вядомага грамадскага актывіста, электраманцёра БУ-129 (філіял будаўнічага трэста «Лаўсанбуда») Мікалая Расюка.

Прычынай з'яўлення звароту, у якім дэмакраты папярэджаюць аб сваёй гатоўнасці і намеры байкатаваць мясцовыя выбары ў выпадку праяўлення абыхаўнасці да іх патрабаванняў з боку пералічаных вышэй інстанцый, стаўся бесцэрымонны, відавочна арганізаваны і злажаны ўцёск на Мікалая Расюка.

Спачатку без тлумачэння якіх-кольвек дысцыплінарных падстаў з боку адміністрацыі будаўнічага ўпраўлення Расюк быў папярэджаны аб

скасаванні кантракта, тэрмін якога заканчваецца ў пачатку сакавіка бягучага года. _Пры гэтым адміністрацыю ніколі не засмуціла тое, што спадару Мікалаю, які больш за 20 гадоў аддаў прафесіі і амаль палову з іх — сваёй будаўнічай арганізацыі, засталася ўсяго 5 гадоў да пенсіі.

Адзін з паплечнікаў М. Расюка Юры Дарашэнка нагадаў, што колішні ліквідатар наступстваў Чарнобыльскай катастрофы Мікалай Расюк (які да таго ж мае справу з электрычнасцю высокай напружкі) вызначаецца выключнай дысцыплінаванасцю, стараннасцю і адказнасцю. А гэта значыць, што адміністрацыя будаўнічага ўпраўлення, а то і трэста ў цэлым, не свабодная ў прыняцці сваіх рашэнняў. Скасаванне кантракта з Мікалаем Расюком, адным з самых кваліфікаваных рабочых, свед-

чыць пра тое, што адміністрацыя, магчыма, атрымала на гэта пэўнае распараджэнне і не можа, на жаль, супрацьстаяць яму ў цяперашніх абставінах.

Іншы бок асобы Мікалая Расюка раскрывае палітык, сустаршыня аргкамітэта Партыі свабоды Аляксандр Сілкоў. Ён называе Мікалая адным з першых актывістаў-рамантыкаў, якія вераць у цывілізацыйныя каштоўнасці, нястомна спасцігаюць іх і набліжаюць прыход дэмакратыі ўласнымі рэальнымі справамі.

А вось актывістка Свабоднага прафсаюза Тамара Мірошэнічэна асабліва цэнніць у Мікалаі Расюку тое, што ён умее гаварыць з людзьмі, якія вераць яму ў адказ. Спадарыня Тамара ў папярэдніх выбарчых кампаніях дапамагала Мікалаю ў зборы подпісаў, агітацыі і на сустрэчах кандыдата з

выбаршчыкамі. Мікалай, сведчыць яна, праяўляе да людзей і іх клопатаў не падрабную, а сапраўдную цікавасць. Яна ўпэўнена, што калі б улада кожны раз не ўмешвалася б у выбарчы працэс і яго вынікі, спадар Мікалай быў бы адным з самых шчыра абраных у рэгіёне дэпутатаў.

ВІКТАР ВОЙТ

КЛЁВЫ АДПАЧЫНАК, або Асаблівасці нацыянальнай рыбалкі

Свята на лёдзе сабрала 21 лютага каля чатырох дзясяткаў рыбакоў на вадасховішчы Рудня, што на Случчыне. Заўзятыя рыбаковы з Міншчыны, Магілёўшчыны і Беларусцейшчыны, якія з раніцы палявалі на возеры, акрэслілі галоўную ідэю нацыянальнай рыбалкі.

Аказваецца, большасць з іх рыбу не ўжывае і дадому не забірае. «Мы рыбы не ямо, бо паважаем яе як саперніка», — адзначыў у размове з карэспандэнтам «ТІЦ» Валерый Сікіржыцкі, шэф-рэдактар часопіса «Охота и рыбалка» — аднаго з арганізатараў фестывалю рыбаковаў. Нават рыбную поліўку на свяце варылі не з толькі што здабытага ўлову, а з прывезенай рыбы.

Кожны год зімовы чэмпіянат па рыбнай лоўлі праводзіцца ў новым месцы, каб

Для гэтых людзей дзейнічае слоган - рыбакоў ты быцц абавязаны!

пашырыць геаграфію і даць аматарам магчымасць паспрабаваць свае сілы на новым вадасховішчы пад Случкам — адзінае месца ў краіне, дзе дазволена рыбаць бясплатна, сцвярджае арандатар — кампанія «УніверсалСэрвіс». Адзінае патрабаванне да гасцей — прыбраць за сабой смецце.

Рудня — улюбёнае месца

Валерыя Сікіржыцкага, які злавіў тут самага вялікага шчупака ў сваім жыцці: важыў ён пяць кіло. Перасягнуць гэты рэкорд удзельнікам чэмпіянату не ўдалося. Самы буйны шчупак, вылаўлены пераможцам цяперашняга спаборніцтва Міхаілам Пашкоўскім з Ляслаў'я, аказаўся ў два разы лягчэйшым. Паводле рэйтынгу, складзенага шэф-рэдак-

тарам «Охоты и рыбалки», у спісе самых багатых на рыбу вадасховішчы на Беларусі Прыпяць, Нёман, Браслаўскія азёры, Мінскае мора і Вілейскае вадасховішча. Раскрыў суразмоўца і сакрэты паспяховай рыбалкі. Галоўнае — упэўненасць аматара ў тым, што ён вернецца з добрым уловам, нават калі дзеля гэтага прыйдзеца паўдня поўзаць на калянах у вадзе. Першую рыбу ніколі нельга адпусціць і трэба пасылаць да чорта ўсіх, хто жадае табе поспеху.

ТАЦЦЯНА САЛОДКАЯ

ЛІЧБА «ТІЦ»

СЯРЭДНІ ЗАРОБАК У СТУДЗЕНІ ўПАЎ НА 8,5 %

Белстат паведамляе, што сярэдні заробак работнікаў у студзені 2010 г. склаў **999 963 рублі** (у снежні 2009 г. — 1 093 017 рублёў), што азначае яго падзенне на 8,5135 % (або 93 тыс. рублёў).

Сярэдні налічаны заробак рабочых і служачых у студзені склаў **1 020 808 рублёў** (у снежні — 1 115 338 рублёў).

АБ “ЛІТВІНСКІМ ЦЕМРАШАЛЬСТВЕ”

Партал расійскага Інстытута краін СНД “Материк” сцвярджае, што “беларускія ўлады і ашалелая прэса змовіліся супраць старшыні “Русского дома”.

Артыкул “Так сумяшчаем” (у інтэрнэт-версіі «Беларусь мне бачыцца яшчэ адной расійскай дзяржавай»), надрукаваны ў “НН” у № 6, апавядаў пра інтэрв’ю начальніка аддзела па справах моладзі ў Віцебску, а таксама старшыні грамадскага аб’яднання “Русский дом” Андрэя Герашчанкі парталу расійскага Інстытута краін СНД. У той гутарцы чыноўнік заявіў сярод іншага, што Беларусь яму бачыцца як яшчэ адна расійская дзяржава, а беларуская мова створана штучна.

Гісторыя віцебскага чыноўніка і старшыні суполкі “Русский дом” Андрэя Герашчанкі атрымала працяг. З’явілася інфармацыя, што той, хто даваў інтэрв’ю парталу “Материк”, можа быць звольнены з пасады кіраўніка аддзела па справах моладзі ў выканкаме. У Віцебскім гарвыканкаме “НН” сказалі, што “такі чалавек у нас працуе, а пра ягонае звальненне нічо-

га не ведаем”. Сам Герашчанка расказаў нам, што яго выклікала да сябе кіраўніцтва і параіла напісаць заяву аб звальненні. “Але я гэтага рабіць не стаў, бо не лічу, што парушыў беларускае заканадаўства”, — паведаміў ён.

Андрэй Герашчанка кажа, што калі ён нешта парушыў, то на яго трэба падаваць у суд: “Калі ж гэтага няма, то няма і пра што размаўляць. Погляды могуць быць рознымі. Пра заходнерускую канцэпцыю не адзін я разважаў. Нават прэзідэнт наш казаў, што мы рускія “со знаком качества”.

Дарэчы, гутарку з нашым карэспандэнтам Герашчанка вёў на добрай беларускай мове. Ён заявіў, што ніколі не лічыў беларускую дзяржаву і мову неіснуючымі: “Таму я і размаўляю з вамі на гэтай мове. Я толькі казаў, што нашы тры народы маюць адзіны рускі карань і таму яны вельмі блізкія адзін да аднаго. Але я нідзі і ніколі не сцвярджаю, што мы павінны ўвайсці ў склад Расіі”.

Ён паскардзіўся на “напружанне, якое зараз узнікае, калі мяне спрабуюць тут з усіх старон... ну, каб я ледзь не з’ехаў са сваёй краіны”.

Па словах Герашчанкі, гутарка з кіраўніцтвам пра звальненне адбылася ў панядзелак 15 лютага (у “НН” артыкул быў апублікаваны 10 лютага, на інтэрнэт-старонцы газеты ён з’явіўся 12 лютага).

Што будзе далей, чыноўнік не ведае.

Сам “Материк” развіў цэлую тэорыю змовы вакол публікацыі ў “НН”. У артыкуле “Охота на ведьм” в Витебске, или Литвинский мракобесие” за артыкулам паставілі магутных лабістаў (маецца на ўвазе кіраўнік Таварыства беларускай мовы Алег Трусаў) і высокіх чыноўнікаў — вядома ж, таямнічага Уладзіміра Макея.

Герашчанка апынуўся ў сапраўдным “накаўце”

“Чтобы найти ответ, необходимо присмотреться к такой существующей структуре, как Общественно-консультативный совет (ОКС) при Администрации президента РБ, который возглавляет глава этого ведомства Владимир Макей, считающийся в литвинских кругах идейно близким человеком. В этом свете вполне резонной представляется мысль о том, что упомянутая статья в “Нашай Ніве” носила заказной характер и была элементом спланированной русофобской акции. Дело в том, что в ОКС помимо целого ряда прозападных деятелей входит и такой откровенный литвинский мракобес и ненавистник всего русского, как председатель т.н. “Товариства беларускай мовы” Олег Трусов (его русское имя и русифицированная фамилия (по-белорусски “трус” — кролик) не должны вводить в заблуждение)”.

Аўтары гэтага “аналізу” выводзяць ланцужок да лагічнага завяршэння: “Вопиющий случай с Андреем Герашенко со всей неприглядностью выявил полное перерождение нынешней белорусской верхушки в сторону русофобии и идейного коллаборационизма. И поэтому слова белорусского президента о его идейной близости с Виктором Ющенко уже не кажутся какой-то оговоркой”.

Адсочваць лёс Герашчанкі паабяцаў і беларускі прарасійскі сайт “Империя”.

СЯМЁН ПЕЧАНКО, NN.BY

Можа каму трэба напамінаць, што гэта не беларускі сімвал?

**КАЛІ ВЫ ХОЧАЦЕ ЧЫТАЦЬ НАШУ ГАЗЕТУ Ў ІНТЭРНЭЦЕ І Ў PDF-ВЕРСІІ,
ЗАХОДЗЬЦЕ НА САЙТ WWW.SVABODABY.NET.**

**КАЛІ ВЫ ХОЧАЦЕ АТРЫМЛІВАЦЬ PDF-ВЕРСІЮ ГАЗЕТЫ,
ПАВЕДАМЦЕ НАМ НА E-MAIL info@svabodaby.net ВАШ ЭЛЕКТРОННЫ АДРАС.**